

Arrest

nr. 346 257 van 6 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **1. X**
 in eigen naam,
 2. X en X
 handelend als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarige kinderen
 X - X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. SAFI**
 Autolei 375
 2160 WOMMELGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en samen met X handelend als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 17 december 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 januari 2026 met refertenummer 135651.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. SAFI, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Tweede verzoeker diende op 12 juni 2023 een verzoek om internationale bescherming in en werd op 10 september 2024 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

1.2. Op 30 januari 2025 diende eerste verzoekster en de minderjarige kinderen elk een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met tweede verzoeker.

1.3. Op 9 oktober 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot uitstel teneinde verzoekers in de gelegenheid te stellen bijkomende documenten of inlichtingen voor te leggen.

1.4. Op 17 december 2025 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van een visum lang verblijf ten aanzien van tweede verzoekster en de minderjarige kinderen. Dit zijn de bestreden beslissingen. De motivering is gelijklopend in de drie beslissingen en luidt als volgt:

“De betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat op 30/01/2025 een aanvraag werd ingediend voor F., K., °[...]/12/2008; F., I., °[...]/05/2016 en A., N., °22/04/1989 van Iraanse nationaliteit, om respectievelijk vader en echtgenoot F., T., geboren op [...]/08/1985, erkend vluchteling van Iraanse herkomst, te vervoegen in België.

Overwegende dat ter staving van de verwantschap een Iraanse huwelijkscertificaat werd voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 21/08/2024 huwden;

Overwegende dat meneer zich reeds in België bevindt sinds 07/06/2023;

Overwegende dat de wet van 15.12.1980 bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen volgend document werd voorgelegd: Kennisgeving beslissing bijzonder comité sociale dienst, d.d. 24/10/2024, waaruit blijkt dat betrokkene een leefloon toegekend wordt van 1.288,46 euro;

Overwegende dat DVZ op 9 oktober 2025 volgende bijkomende documenten op vroeg ter staving van de bestaansmiddelen: attest van de FOD sociale zekerheid met uitgekeerde bedragen voor meneer in 2025 en een behoefteanalyse;

Overwegende dat betrokkene de volgende documenten voorlegde:

Een Attest betreffende de rechten op de tegemoetkoming aan personen met een handicap, waaruit blijkt dat meneer in 2025 de volgende bedragen uitgekeerd kreeg:

- " Januari 2025: 1.307,97 EUR;*
- " Februari 2025: 1.334,10 EUR;*
- " Maart 2025: 1.334,10 EUR;*
- " April 2025: 1.334,10 EUR;*
- " Mei 2025: 1.783,21 EUR;*
- " Juni 2025: 1.783,21 EUR;*
- " Juli 2025: 1.783,21 EUR;*
- " Augustus 2025: 1.783,21 EUR;*
- " September 2025: 1.783,21 EUR;*
- " Oktober 2025: 1.783,21 EUR;*

Overwegende dat dergelijke bedragen geen toereikend bedrag zijn het licht van de vreemdelingenwetgeving. Deze inkomens zijn immers lager dan 120% van het bedrag zoals bedoeld in art. 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie;

Overwegende dat art. 42 §1, al. 2 van hogervermelde wet stelt dat, indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de

burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden;

Overwegende dat meneer een behoefteanalyse heeft voorgelegd waaruit de volgende vaste kosten en inkomsten blijken:

Maandelijks inkomen:

- FOD-uitkering: €1783,21;
- Huursubsidie: €236,41;

Maandelijkse uitgaven:

- Huur: €595;
- Gas en elektriciteit: €80;
- Water: €43;
- Gsm en internet: €145;
- Verzekering auto: €40;
- OCMW-afbetaling: €50;
- Diftar: €10;
- Brandverzekering: €80 per jaar;

Overwegende dat de behoefteanalyse niet compleet is. Zo zijn er bijvoorbeeld geen kosten van boodschappen of vrijetijdsbesteding vermeld;

Overwegende dat de behoefteanalyse niet gestaafd wordt met officiële stukken zoals facturen;

Op basis van deze onvolledige informatie, kan DVZ zich hierover niet uitspreken;

Bijgevolg kan DVZ zich niet uitspreken of al dan niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is dus niet voldaan aan de voorwaarden tot de gezinshereniging en worden de visa geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat zij als volgt uiteenzetten:

"EERSTE EN ENIG MIDDEL: schending van schending aan van artikel 10, §1, al.1, 4° van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schending van 12bis, §7 Vreemdelingenwet, schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), schending artikel 5, §5 van de gezinsherenigingsrichtlijn, schending artikel 8 EVRM en schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, alsook de redelijke termijn als algemene beginselen van behoorlijk bestuur; en het hoger belang van het kind, daarmee gepaard gaand artikelen 3, 6 en 9 Kinderrechtenverdrag, artikel 24 van het EU Handvest, Artikel 2, lid 1, van die richtlijn 2008/115, artikel 22bis Grondwet, en van artikel 3 EVRM.

EERSTE ONDERDEEL: schending artikel 10 Vreemdelingenwet

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissingen stellen dat verzoekende partij geen beroep kan doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in artikel 10, §1, al.1, 4° Vreemdelingenwet:

...

Art. 10. § 1 Vreemdelingenwet.:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : (...)

4° (...)

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam. (...)"

Zodoende schendt de bestreden beslissing ook artikel 10 § 2, 5de lid Vreemdelingenwet en artikel 12 van de Gezinsherenigingsrichtlijn aangezien er geen voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen kan worden toegepast voor een gezinshereniging met een erkende vluchteling, zoals de echtgenote en de minderjarige kinderen van een erkende vluchteling zoals in casu.

Overeenkomstig artikel 10, § 2, 5e lid Vreemdelingenwet, zijn de voorwaarden voor gezinshereniging zoals bepaald in de leden 2, 3 en 4, d.w.z. de eis dat de gezinshereniger over voldoende huisvesting, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen en een ziekteverzekering die de risico's in België voor hemzelf en zijn gezinsleden dekt, beschikt, niet van toepassing op de gezinsleden van een vreemdeling die als vluchteling is erkend. Deze bepaling luidt specifiek als volgt:

"[...]

Deze uitzondering is dus aan twee voorwaarden onderworpen:

- 1. De aanvraag tot verblijf wordt ingediend binnen het jaar na de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus;*
- 2. De verwantschap en/of de aanverwantschap bestaat reeds vóór de binnenkomst van de vluchteling in België."*

Artikel 10 Vreemdelingenwet is de omzetting in Belgisch recht van Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 betreffende het recht op gezinshereniging (zie parlementaire werkzaamheden, DOC 51 2478 (2005/2006), blz. 48). Hoofdstuk V van de richtlijn voorziet in soepelere voorwaarden voor familieleden van een vluchteling.

Artikel 12 van de richtlijn bepaalt dat, in afwijking van de beginselen van normale gezinshereniging, de lidstaten familieleden van een vluchteling niet mogen verplichten bewijsstukken over te leggen waaruit blijkt dat zij voldoen aan de voorwaarden inzake huisvesting, ziektekostenverzekering en voldoende middelen van bestaan.

Bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming heeft de HEER F. verklaard op 6 januari 2008 gehuwd te zijn met mevrouw A. en samen met haar twee kinderen te hebben, te weten K. en I..

Bij zijn aankomst in België heeft de HEER F. zijn Iraanse geboorteakte (shenasnameh) overgelegd aan DVZ, waarin zowel zijn huwelijk met mevrouw A. als de geboorte van hun twee zonen zijn vermeld. Dit document maakt deel uit van het administratief dossier van de referentiepersoon.

Op basis van deze verklaringen kan alvast worden vermoed dat er sprake is van een huwelijksband tussen verzoekster en de heer F. en mevrouw A. sedert 6 januari 2008.

Verwerende partij houdt hier absoluut geen rekening mee bij het beoordelen van het visum aanvragen van verzoekende partij.

Op 15 juli 2024 heeft de referentiepersoon tijdens zijn DVZ-interview de bewijsstukken overgelegd ter onderbouwing van zijn asielrelaas, waaronder de echtscheidingsakte. Zelfs bij het afgeven van zijn echtscheidingsakte werd genoteerd: 'Mijn vrouw werd onderdrukt om van mij te scheiden.'

...

Ook zijn DVZ-interview heeft de referentiepersoon duidelijk verklaard: 'Ze hebben mijn vrouw onder druk gezet om van mij te scheiden.'

...

De referentiepersoon werd op 10 september 2024 zonder persoonlijk onderhoud door het CGVS erkend als vluchteling, omdat zijn vrees voor vervolging en de vrees van zijn familie zeer duidelijk werd aangetoond. Bijgevolg heeft de referentiepersoon geen gelegenheid gehad om in detail toe te lichten waarom hij van zijn echtgenote moest scheiden en hoe hun relatie was opgebouwd.

Desondanks blijkt uit het administratief dossier/CGVS-dossier van de referentiepersoon duidelijk dat hij sinds 2008 samen is met mevrouw A. en dat zij samen twee minderjarige kinderen hebben, te weten K. en I..

De heer F. en mevrouw A. hebben een langdurige, stabiele en liefdevolle relatie onderhouden voordat de heer F. naar België moest vluchten. Uit deze relatie zijn twee kinderen geboren: K. en I.. Het gezinsleven was stabiel en duurzaam.

Nadat de heer F. naar België kwam, werd zijn echtgenote onder druk gezet en lastiggevallen. In die periode kampte de heer F. met ernstige psychologische problemen als gevolg van de onzekerheid over zijn situatie in België, de afstand tot zijn gezin en de situatie van zijn gezin in Iran. Zo werd hij opgenomen in het ziekenhuis van Mouscron onder toezicht van een psychiater.

Tijdens deze tijdelijke crisisomstandigheden werd een formele echtscheiding geregistreerd. Deze tast de feitelijke en reële gezinsband echter niet aan. De formele registratie was geen gevolg van het beëindigen of onderbreken van het huwelijksleven. Gedurende deze periode bleef de heer F. voortdurend in contact met zijn echtgenote en kinderen en onderhielden zij een affectieve band. Hij bleef zijn verantwoordelijkheden als echtgenoot en vader vervullen.

Direct na het stabiliseren van deze crisis heeft het koppel het reeds bestaande gezinsleven herbevestigd en zijn zij opnieuw officieel getrouwd. De huwelijksakte van 21 augustus 2024 betreft geen nieuwe relatie, maar vormt de formele voortzetting van hun bestaande gezinsleven.

In casu zijn de voorwaarden voor de vrijstelling van de stabiele en toereikende bestaansmiddelen voldaan:

- *Het betreft in casu gezinshereniging en geen gezinsvorming, aangezien de verwantschapsband (huwelijksband en afstamming van de kinderen) reeds bestond vóór de gezinshereniging België binnenkwam.*
- *De aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend binnen het jaar na de erkenning als vluchteling: de gezinshereniging werd erkend als vluchteling op 10 september 2024 en de aanvraag werd ingediend op 30 januari 2025.*
- *Gezinshereniging is niet mogelijk in een ander land dan België: de gezinshereniging kan niet terugkeren naar Iran, terwijl noch hijzelf, noch zijn echtgenote en kinderen een bijzondere band hebben met enig ander land.*

Zonder deze feiten in aanmerking te nemen, vraagt verwerende partij alsnog om staving van de bestaansmiddelen. De sociale assistente die de heer F. bijstond in zijn administratief dossier heeft, zonder de gevraagde financiële middelen te vermelden, stukken overgemaakt aan verwerende partij, aangezien zij niet wist dat, wanneer de gezinshereniging een erkend vluchteling is, geen voorwaarde geldt inzake stabiele en toereikende bestaansmiddelen. De heer F. kampte met psychologische problemen en heeft gedaan wat ervan hem gevraagd werd, hopen dat de aanvraag van gezin goedgekeurd zal worden.

Verwerende partij beschikte over de mogelijkheid om het administratief dossier van de gezinshereniging te raadplegen, de authentieke geboorteakten — voorzien van de vereiste legalisatie en beëdigde vertaling — van de kinderen en van mevrouw A. (waarin het huwelijk d.d. 6 januari 2008 is vermeld) te onderzoeken, en desgevallend bijkomende informatie of stavingsstukken op te vragen. Dit geldt des te meer nu verwerende partij op 9 oktober aan verzoekende partij bijkomende stukken ter staving van de bestaansmiddelen heeft gevraagd.

TWEEDE ONDERDEEL : *Schending van de formele en materiële motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel*

Artikel 62, §2 Verblijfwet luidt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.”
Aldus moet de administratieve beslissingen met reden omkleed zijn.

Ook artikelen 2 en 3 Motiveringswet bepalen dat de beslissingen uitgaand van de overheden zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Artikel 2 Motiveringswet stelt dat administratieve beslissingen “uitdrukkelijk” moeten worden gemotiveerd. Dit wil zeggen dat de beslissing niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan het werd genomen. Artikel 3 van dezelfde wet stelt dat zulke beslissingen op een “afdoende” wijze gemotiveerd dienen te worden. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motivering is pas afdoende wanneer ze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is. (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, “Draagwijdte van de formele motiveringsplicht” in I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds.), Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 2013, (129) 151-162.

De formele motiveringsplicht verplicht immers de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende

wijze. Dit is kennelijk niet gebeurd. Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen in een dossier en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.

De term “afdoende” bevestigt door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn. Dit wil zeggen dat de motivering duidelijk te maken moet hebben met de beslissing. Daarenboven moet ze draagkrachtig zijn. Dit betekent dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid bijvoorbeeld beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd. (RvS 14 april 1995, nr. 52.909; RvS 20 september 1993, nr. 44.141; RvS 9 december 1998, nr. 77.502; RvS 18 december 1998, nr. 77.732; RvS, 1 december 1997, nr. 83.771; RvS 4 april 2000, nr. 86.567; RvS 12 oktober 2000, nr. 90.169)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing. (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008, nr. 186.486.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat elk overheidsgedrag en -optreden dient getoetst te worden aan het criterium van een normaal en voorzichtig handelende overheid. Bij de beoordeling van het (on)zorgvuldige overheidsgedrag dient ten volle rekening gehouden te worden met de feitelijke omstandigheden waarin de overheid zich, op dat ogenblik, bevindt, daarin begrepen de eventuele beoordelings- en/of beleidsvrijheid die door de wetgever aan de administratieve overheid is gelaten. (K. LEUS, “Het zorgvuldigheidsbeginsel” IN I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, (101) 106.)

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding {Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.}.

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dan ook dat het bevoegde bestuursorgaan bij de feitenvinding slechts na een zorgvuldig onderzoek én met kennis van alle relevante gegevens een beslissing neemt. Om aan de op hem rustende (formele) motiveringsplicht te voldoen, moet het bevoegde bestuursorgaan duidelijke motieven vermelden die zijn beslissing verantwoorden. Alleen met de in de beslissing formeel verwoorde motieven kan er rekening worden gehouden.

Overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel, is verwerende partij ertoe gehouden op het moment van de beslissing rekening te houden met alle concrete gegevens uit het dossier. Dit beginsel legt de overheid immers de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Derhalve houdt het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Aldus mag de overheid bij de uitvoering van haar taak niet onnodig de belangen van diegenen die bij de taakuitoefening kunnen betrokken zijn mag schaden. (SUETENS, L.P., “Algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het Belgisch administratief recht”, TBP 1970, 382.)

De bestreden beslissing schendt het redelijkheidsbeginsel. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de

administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer zij tegen alle redelijkheid ingaat. (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Toepassing in casu

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland.

In casu heeft de verzoekende partij voldoende stukken neergelegd om aan te tonen dat het om gezinshereniging gaat en niet om gezinsvorming, en dat de banden reeds bestonden vóór de aankomst van de referentiepersoon in België

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de verklaringen van de referentiepersoon over de identificatie van zijn echtgenote en kinderen, noch met zijn verklaringen dat zijn vrouw onder druk werd gezet om te scheiden, noch met de vermelding van zijn huwelijk met mevrouw A. en de geboorte van zijn kinderen op zijn Iraanse identiteitskaart ('shenasnameh').

Indien de verwerende partij zorgvuldig te werk was gegaan bij de behandeling van de aanvraag van de verzoekende partij, had zij rekening gehouden met de feiten zoals opgenomen in het dossier van de referentiepersoon. Het had dan duidelijk moeten zijn dat het bloedverwantschap met de kinderen en de aanverwantschapsband met zijn echtgenote al bestonden vóór hij het Rijk betrad.

Bij de aanvraag visum D, gezinshereniging, voor mevrouw A. en de kinderen werden volgende documenten meegegeven:

- De authentieke geboorteakte van mevrouw A. voorzien van de vereiste legalisatie en beëdigde vertaling, waarin het eerste huwelijk tussen de referentiepersoon en mevrouw A., de geboorte van hun twee kinderen, de kortstondige echtscheiding en het daaropvolgende nieuwe huwelijk tussen mevrouw A. en de referentiepersoon zijn vermeld;*
- De authentieke geboorteakte van K. voorzien van de vereiste legalisatie en beëdigde vertaling, met vermelding van beide ouders;*
- De authentieke geboorteakte van I. voorzien van de vereiste legalisatie en beëdigde vertaling, met vermelding van beide ouders;*
- De nieuwe authentieke huwelijksakte voorzien van de vereiste legalisatie en beëdigde vertaling.*

Uit al deze documenten en uit administratief dossier van de referentiepersoon blijkt dat K. en I. de kinderen zijn van de referentiepersoon. Ook blijkt dat de relatie tussen mevrouw A. en de referentiepersoon reeds bestond sinds 2008. Dat wil zeggen dat de verwantschapsband en huwelijk al bestond vóór de referentiepersoon België binnenkwam.

De bestreden beslissing verwijst geen enkel moment naar de geboorteakten van de kinderen; er wordt bij de beoordeling van de kinderen uitsluitend verwezen naar de huwelijksakte van de ouders. Het feit dat de ouders tijdelijk onder druk van het regime noodgedwongen gescheiden waren en later hertrouwden, tast geenszins de afstammingsband van de kinderen met hun vader aan.

De afstammingsband van de kinderen werd bij de indiening van hun visumaanvraag duidelijk aangetoond aan de hand van de gelegaliseerde geboorteakten ('shenasnameh') met beëdigde vertaling. De verwerende partij heeft nagelaten de aanvraag zorgvuldig te behandelen en om op basis van de geboorteakten van de kinderen een beslissing te nemen over hun afstammingsband.

Bijgevolg kon aan de hand van deze verklaringen, de geboorteakte van gezinshereniger en de documenten afgegeven tijdens de aanvraag gezinshereniging met zekerheid gesteld worden dat het om dezelfde echtgenote gaat.

Met al deze stukken houdt verwerende partij geen rekening. Verwerende partij verwijst niet eens naar deze documenten.

Op het moment van het aanvragen van de visa voor gezinshereniging was duidelijk dat het in casu gaan om gezinshereniging en géén gezinsvorming.

Het is voor verzoekende partij niet duidelijk waarom de verwerende partij in de bestreden beslissingen enkel en alleen verwijst naar de huwelijksakte dd. 21 augustus 2024.

Het is kennelijk onredelijk en overdreven van verwerende partij in de bestreden beslissingen niet één keer verwijst naar de geboorteaktes van de kinderen, de verklaringen en geboorteakte waarin het huwelijk was vermeld van de gezinshereniger, de geboorteakte van mevrouw A. waarin het aanvankelijke huwelijk, de echtscheiding en de hertrouwen opgenomen was.

Wat de motivering betreft moet deze daadkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654), hetgeen in casu allesbehalve het geval is.

Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij geen deugdelijk individueel onderzoek heeft verricht waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schromelijk heeft geschonden.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd, en werd de beslissing onzorgvuldig én kennelijk onredelijk genomen.

DERDE ONDERDEEL: hoger belang van het kind en artikel 8 EVRM

Het hoger belang van het kind

Bestreden beslissing schendt het hoger belang van het kind, daarmee gepaard gaand artikelen 3, 6 en 9 Kinderrechtenverdrag, artikel 24 van het EU Handvest, Artikel 2, lid 1, van die richtlijn 2008/115, artikel 22bis Grondwet

Bij beslissingen om het verblijfsrecht te beëindigen dient de overheid rekening te houden met de belangen van het kind. De belangen van het kind, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is dienen, in overweging genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase.

Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien. Kinderen hebben het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen.

De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Zo worden de rechten van het kind ook gewaarborgd door artikel 3 IVK en artikel 24 van het EU Handvest.

Artikel 3 IVRK bepaalt:

«Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. »

Aldus moet het belang van het kind de eerste overweging zijn bij alle handelingen betreffende kinderen. Volgens het VN Kinderrechten comité houdt dit in:

- Een materieel recht voor het kind, namelijk om zijn belangen in overweging te nemen;
- Een interpretatief rechtsbeginsel en een procedure regel. Dit betekent dat het beginsel van het belang van het kind als een onderzoek plicht dient opgevat te worden. (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14)

Dit beginsel omvat twee aspecten, namelijk (1) het behouden van eenheid van het gezin, en (2) het welzijn van het kind.

Overeenkomstig artikel 9 IVRK zijn de Staten verplicht te waarborgen dat kinderen niet tegen hun wil van hun ouders worde gescheiden. Kinderen en ouders mogen niet van elkaar worden gescheiden, tenzij een scheiding in het belang is van het kind en volgens de vastgestelde procedures gebeurt.

Op grond van artikel 374 BW hebben ouders het recht om op geregelde tijdstippen contact met hun kind te onderhouden.

Artikel 24 van het EU Handvest stelt:

“Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Aldus heeft elk kind het recht op persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders.

De overwegingen 22 en 24 van richtlijn 2008/115 dat:

“(22) Overeenkomstig het Verdrag van 1989 van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn het belang van het kind voorop te stellen. Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden [, ondertekend te Rome op 4 november 1950.] dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn de eerbiediging van het gezinsleven voorop te stellen.

....

(24) In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het [Handvest] worden erkend.”

Artikel 2, lid 1, van die richtlijn stelt dat de richtlijn van toepassing is op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen.

Inzake stelt artikel 5 van die richtlijn als volgt:

“Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten [terdege] rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”*

De Terugkeerrichtlijn legt de verplichting op rekening te houden met het familie- en gezinsleven bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit. Uit deze richtlijn volgt ook de verplichting om rekening te houden met het belang van het kind, ook al is het betrokken besluit niet tegen dat kind gericht. Bijgevolg is artikel 5 van toepassing.

Zo oordeelde het Hof van Justitie in haar arrest van 11 maart 2021 dat lidstaten rekening moeten houden met het belang van het kind vóór zij een met een inreisverbod gepaard gaand terugkeerbesluit vaststellen, zelfs indien is dit besluit niet gericht tegen de minderjarige zelf, maar tegen de vader van deze minderjarige. (HvJ, 11 maart 2021, nr. C-112/20).

Ook de Belgische Grondwet waarborgt het belang van het kind bij het nemen van de beslissingen die het kind aangaan. Zo stelt artikel 22bis Grondwet het volgende:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind. ”

Voorts stelt artikel 74/13 Vreemdelingenwet het volgende (eigen nadruk):

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Inzake stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds dat:

“Dans les affaires touchant la via familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent que ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (IgnaccoloZenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-1 voir aussi mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 488206/99, §74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité).”

Vrije vertaling:

“in zaken die betrekking hebben op het familieleven, kan het verstrijken van de tijd onomkeerbare gevolgen hebben voor de relaties tussen een kind en een ouder die niet met hem leeft. Inderdaad, het verbreken van het contact tussen een zeer jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van zijn verhouding tot zijn ouder”

Nergens in de bestreden beslissing wordt de visumaanvraag van de kinderen individueel beoordeeld. Verwerende partij weigert een visum gezinshereniging toe te kennen aan de minderjarige kinderen van de gezinshereniging en de reden hiervan is niet te vinden in de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing voor I.:

...

De bestreden beslissing voor K.:

...

De afstammingsband van zowel K. als I. werd op het ogenblik van de aanvraag van het visum D voor gezinshereniging met hun vader aangetoond aan de hand van hun gelegaliseerde geboorteaktes en de beëdigde vertalingen daarvan. Uit deze geboorteaktes blijkt duidelijk dat de afstammingsbanden reeds bestonden vóór de gezinshereniging, zijnde de vader, in het Rijk aankwam.

Het is dan ook niet duidelijk waarom de geboorteaktes van de kinderen niet werden aanvaard en waarom de visumaanvraag van de kinderen werd geweigerd.

De beslissingen voor de minderjarige kinderen volgen automatisch uit de beslissing voor hun moeder. Nochtans heeft de huwelijksband tussen hun moeder en vader niets te maken met de afstammingsband tussen hen en hun vader. De tijdelijke, en bovendien onder druk tot stand gekomen echtscheiding tussen de ouders, evenals hun latere hertrouwen, doen geen afbreuk aan de afstammingsband van de kinderen. De kinderen blijven immers de biologische en juridische kinderen van de gezinshereniging.

Deze afstammingsband met hun vader geeft de minderjarige kinderen op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet een eigen recht op gezinshereniging. In casu wordt hen dit recht geweigerd louter en alleen om redenen die te maken hebben met de visumaanvraag van hun moeder.

De bestreden beslissing is niet evenredig en houdt geen rekening met het hoger belang van de betrokken kinderen. De bestreden beslissing moet dan ook vernietigd worden. Indien verwerende partij zorgvuldig zou hebben gehandeld, zou ze de geboorteaktes van de minderjarige verzoekers hebben onderzocht en beoordeeld, quod non.

De weigering van de visumaanvragen van de kinderen, die rechtstreeks en automatisch voortvloeit uit de weigering van de visumaanvraag van hun moeder, zonder dat rekening werd gehouden met de door hen voorgelegde geboorteaktes, evenals het vastgestelde gebrek aan zorgvuldigheid, bevestigen dat de bestreden beslissingen niet werden genomen in overeenstemming met het hoger belang van het kind.

Noch uit de motivering van de bestreden beslissingen, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij in casu rekening heeft gehouden met het hoger belang van de twee minderjarige kinderen.

Nochtans bepaalt artikel 12bis, §7 van de vreemdelingenwet dat: “in het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind”.

De verplichting om rekening te houden met het hoger belang van het kind geldt voor alle aanvragen die op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet worden ingediend en voor elke beslissing die heeft voor de betrokken kinderen.

Verwerende partij is ertoe gehouden om de belangen van de kinderen te betrekken in beslissingen over gezinshereniging die hen rechtstreeks en onrechtstreeks aanbelangen. Op die manier is een nuttige en pertinente toepassing van artikel 12bis, §7 van de vreemdelingenwet verzekerd (zie RvV nr. 234 797 van 2 april 2020; RvS, 27 november 2019, nr. 13.565).

Ook artikel 5, §5 van de gezinsherenigingsrichtlijn vereist dat de belangen van het kind vooropstaan bij elke handeling die betrekking heeft op kinderen. Gelet op de bewoordingen van artikel 5, §5 van de gezinsherenigingsrichtlijn dient terdege rekening te worden gehouden met de belangen van minderjarige kinderen, en dit ten aanzien van elk verzoek om gezinshereniging in de zin van de gezinsherenigingsrichtlijn (HvJ, 6 december 2012, O. en S., C-356/11 en 357/11).

De rechtspraak van het EHRM stelt dat artikel 5, §5 van de gezinsherenigingsrichtlijn vereist dat bij een aanvraag gezinshereniging de belangen van de kinderen voorop moeten staan bij het onderzoek naar de proportionaliteit van de verschillende belangen die meespelen en dat de aanvragen tot gezinshereniging soepel behandeld moeten worden eens er kinderen bij betrokken zijn.

Ook het Hof van Justitie erkent dat het hoger belang van het kind primordiaal in overweging moet worden genomen. Het heeft tevens erkend dat kinderen, voor een volledige en harmonieuze ontplooiing van hun persoonlijkheid, dienen op te groeien in een gezinsomgeving. Het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM moet worden bekeken in samenhang met de verplichting van artikel 24, lid 2 van het Handvest om rekening te houden met de belangen van het kind.

In casu is dit absoluut niet gebeurd en heeft verwerende partij de wettelijke bepalingen met betrekking tot het hoger belang van het kind flagrant geschonden.

Met de bestreden beslissingen ontnemt de verwerende partij aan de verzoekende partij en haar echtgenoot, zijnde de vader van de kinderen, de enige mogelijkheid tot de uitoefening van hun gezinsleven.

De heer F. beschikt immers over het statuut van erkend vluchteling in België. Dit impliceert dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft geoordeeld dat een terugkeer naar Iran voor hem ernstige veiligheidsrisico's inhoudt. Verzoekende partij kan haar gezinsleven dan ook niet uitoefenen in haar herkomstland.

Bovendien is het zo dat de oudste zoon, K., inmiddels 17 jaar is geworden en door de onzorgvuldigheid van verwerende partij het reële risico loopt te worden onderworpen aan een reisverbod in Iran, aangezien hij vanaf zijn 18e levensjaar dienstplichtig is. De schade die de bestreden beslissing K. toebrengt, gaat echter verder dan dit. Deze onzorgvuldige en kennelijk onredelijke beslissing houdt immers in dat K. de leeftijd van 18 jaar zal bereiken en daardoor het recht dreigt te verliezen om nog gezinshereniging aan te vragen met zijn vader. Hierdoor dreigt hij voorgoed gescheiden te blijven van zijn vader, maar ook van zijn moeder en jongere broer, voor zover laatstgenoemde via gezinshereniging naar België zou komen.

Artikel 8 EVRM

Voorts heeft verzoekende partij buiten Iran geen banden met andere landen. De enige mogelijkheid om het gezinsleven uit te oefenen bevindt zich derhalve in België, waar haar echtgenoot, zijnde de vader van de kinderen, beschikt over een geldig verblijfsrecht en een internationaal beschermingsstatuut.

Inzake stelt Artikel 8 EVRM:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De begrippen gezinsleven en privéleven worden niet gedefinieerd door artikel 8 EVRM. Het zijn autonome begrippen, en dienen onafhankelijk van het nationaal recht geïnterpreteerd te worden. Bij gevolg is de

beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Deze verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties. Ze zijn dus niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 83). Ook diverse arresten van EHRM bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden.

Voorts moet "onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106)." (zie RvV nr. 165 580 van 12 april 2016). Bij deze afweging moet de aandacht gaan naar de individuele feitelijke situatie van verzoeker. Bij het beoordelen van artikel 8 EVRM moet dus een evenredigheidsafweging gebeuren.

Gezinshereniging is, indien aan de voorwaarden voldaan wordt, een recht. Zoals advocaat- generaal Mengozzi in punt 41 van de conclusie in zaak C-380/17 van 27 juni 2018 terecht opmerkt, vormt het in richtlijn 2003/86 erkende en geregelde recht op gezinshereniging een specifiek aspect van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, dat als grondrecht in artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest is vastgelegd en als zodanig in de rechtsorde van de Unie wordt beschermd (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad (C-540/03, EU:C:2006:429, punt 52 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Zoals Mengozzi stelt wordt het rechtstreekse verband tussen het grondrecht op eerbiediging van het gezinsleven en het recht op gezinshereniging uitdrukkelijk erkend in overweging 2 van richtlijn 2003/86. Het Hof van Justitie heeft in dit verband uitdrukkelijk verklaard dat de bepalingen van richtlijn 2003/86 moeten worden uitgelegd in het licht van de grondrechten, meer in het bijzonder van het in zowel het EVRM als het Handvest neergelegde recht op eerbiediging van het gezinsleven (arrest van 4 maart 2010, Chakroun (C578/08, EU:C:2010:117, punt 44).

In casu gaat het om een verzoek tot gezinshereniging van een kerngezin dat herenigd wil worden nadat het om redenen buiten hun wil om van elkaar gescheiden werd.

De heer F. ontvluchtte zijn land van herkomst omwille van een gegronde vrees voor vervolging, hetgeen wordt bevestigd door zijn erkenning als vluchteling.

Tot aan zijn vertrek uit Iran woonde hij samen met verzoekende partij, zijnde zijn echtgenote, en hun minderjarige kinderen. Sinds zijn aankomst in België heeft hij steeds contact onderhouden met zijn echtgenote en kinderen, zij het dat dit contact soms tijdelijk werd onderbroken wegens de beperkte communicatiemogelijkheden in het land van herkomst.

In Iran werd verzoekende partij onder druk gezet om van haar echtgenoot te scheiden. Om die reden werd een echtscheiding uitgesproken, zonder dat de feitelijke huwelijksband of de gezinsband daadwerkelijk werd verbroken. Nadat de situatie enigszins was gekalmeerd en mevrouw A. niet langer werd lastiggevallen, hebben partijen hun huwelijksband opnieuw laten bevestigen, dit via volmacht van de heer F..

Zowel de tijdelijke (echt)scheiding als het officiële hertrouwen vonden plaats vóór de erkenning van de heer F. als vluchteling. Dit bevestigt nogmaals dat de echtscheiding louter als een noodmaatregel werd gehanteerd ter bescherming van verzoekende partij in Iran, en dat de huwelijksbond niet onderbroken was.

Het feit dat zij tijdelijk van elkaar gescheiden waren, doet geen afbreuk aan de bescherming van hun gezinsleven, zoals eveneens blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: "EHRM"):

"La Cour rappelle que la notion de famille sur laquelle repose l'article 8 (art. 8) implique qu'un enfant issu d'une union maritale s'insère de plein droit dans cette relation ; partant, dès l'instant et du seul fait de sa naissance, il existe entre lui et ses parents un lien constitutif de « vie familiale » (arrêts Berrehab c. Pays-Bas du 21 juin 1988, série A n° 138, p. 14, par. 21, et Hokkanen c. Finlande du 23 septembre 1994, série A n°

299-A, p. 19, par. 54) que des événements ultérieurs ne peuvent briser que dans ces circonstances exceptionnelles." (EHRM, Gül t.v Zwitserland, 1996, § 32.)

Zelfs als er juridische of tijdelijke obstakels zijn (bijv. echtscheiding, verblijf in verschillende landen, administratieve verdragen), kan het gezinsleven beschermd blijven onder artikel 8.:

« 61. Selon le Gouvernement, l'article 8 ne trouve pas à s'appliquer en l'espèce. La Cour ne partage pas ce point de vue. Elle admet certes que l'article 8 ne saurait s'interpréter comme comportant, pour un Etat contractant, l'obligation générale de respecter le choix, par des couples mariés, de leur domicile commun et d'accepter l'installation de conjoints étrangers dans le pays (Abdulaziz, Cabales et Balkandali c. Royaume-Uni, arrêt du 28 mai 1985, série A n° 94, § 71). Elle rappelle à ce propos que la demande d'asile de la requérante fut rejetée définitivement le 4 juin 1998 et celle de son époux le 21 janvier 1999. Néanmoins, ceux-ci se trouvaient toujours en Suisse au moment de leur mariage, célébré le 25 juillet 2003, et du dépôt de leur première demande visant à attribuer la requérante au canton de Vaud, le 21 août 2003. Selon la Cour, il était clair que, à ces dates-là, il n'était pas envisageable d'exécuter leur renvoi dans un avenir proche. Dans ces conditions, et d'autant plus que leur séjour s'est prolongé sans qu'ils en fussent responsables, la requérante et son époux relevaient, au sens de l'article 1 de la Convention, de la « juridiction », de l'Etat défendeur, qui devait dès lors assumer sa responsabilité en vertu de la Convention. 62. La Cour rappelle que la requérante, qui ne se plaint aucunement devant elle de la décision prononçant son éloignement du territoire suisse, a été formellement empêchée de mener une vie de couple avec son époux pendant cinq ans. A la lumière du principe selon lequel la vie de couple constitue, pour des conjoints, l'un des attributs essentiels du droit au respect de la vie familiale, elle estime que la requérante pouvait, pour donner suite à son mariage, se prévaloir des garanties découlant de l'article 8. (Voir, mutatis mutandis, Boulif c. Suisse, no 54273/00, § 48, CEDH 2001 IX ; Johansen c. Norvège, arrêt du 7 août 1996, Recueil 1996 III, § 52, et McMichael c. Royaume-Uni, arrêt du 24 février 1995, série A n° 307 B, § 86). » (EHRM, Mengesha Kimfe t. Zwitserland, 2010, § 61 – 62.)

Sinds het aangaan van het huwelijk in januari 2008, (en voor de kinderen sinds hun geboorte) tot op heden, oefent verzoekende partij een gezinsleven uit met de gezinshereniger (echtgenoot/vader).

In casu is de inmenging in het gezinsleven niet proportioneel en evenwichtig. De te vervoegen persoon verblijft in België onder het vluchtelingenstatuut. Zoals hierboven gezegd, betekent dit dat hij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat werd geoordeeld dat er ernstige veiligheidsrisico's voor zijn bestaan. Om deze reden geniet hij een verblijfsrecht in België.

Er kan op geen enkele wijze worden verwacht van hem dat hij zich bij verzoekende partij zou voegen in Iran en er bestaan evenmin mogelijkheden om zich samen in een derde land te vestigen. Daardoor heeft de weigering van een visum tot gevolg dat het voor hen onmogelijk wordt gemaakt om hun gezinsleven uit te oefenen. Zij worden definitief gescheiden van elkaar, zonder dat ze zelfs de mogelijkheid hebben om bij elkaar op bezoek te gaan. Omwille van het vluchtelingenstatuut van de referentiepersoon, moet de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij op een soepele manier worden behandeld en onderzocht. De nodige aandacht moet worden besteed aan het feit dat een persoon omwille van problemen van vervolging of algemeen geweld is gevlucht en dat gezinshereniging nergens anders mogelijk is dan in het gastland, in casu België.

Artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt in dit licht:

"In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familieleden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Een aanvraag tot gezinshereniging, zoals in casu, vergt dus een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen.

Tevens moet worden gewezen op overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, die bepaalt dat: "[d]e situatie van vluchtelingen [...] bijzondere aandacht [vraagt] vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging."

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders:

“Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee’s right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible.”

Ook in haar Memorandum van juni 2014 benadrukt het UNHCR de nood aan een soepele beoordeling van gezinshereniging van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden:

“Doordat ze hun land van herkomst moesten ontvluchten, zijn begunstigden van internationale bescherming vaak noodgedwongen gescheiden van hun gezinsleden of zijn ze hun spoor kwijtgeraakt. Gezinshereniging in het asieland is voor hen dikwijls de enige mogelijkheid om de gezinsbanden te herstellen en in veiligheid een gezinsleven te leiden.

Vaak is het pas wanneer ze weer samen zijn met hun gezin dat ze hun aandacht zullen kunnen richten op de uitbouw van een betere toekomst. 100. Het recht op eerbiediging van het gezinsleven van de begunstigden van internationale bescherming vereist bijzondere aandacht en vraagt om een snelle, soepele en efficiënte procedure voor gezinshereniging.”

De Europese Commissie is dezelfde mening toegedaan en spoort de lidstaten, en dus ook verwerende partij, aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging:

“Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d’accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... À ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l’espèce, pesait sur l’État défendeur l’obligation de mettre en oeuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié” (...) “La Cour rappelle que l’unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 cidessus). Elle rappelle également qu’elle a aussi reconnu que l’obtention d’une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (Hirsi Jamaa et autres c. Italie [GC], no27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d’une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l’objet d’un consensus à l’échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l’Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu’il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu’elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l’issue du litige, qu’elles lui fassent connaître les raisons qui s’opposaient à la mise en oeuvre du regroupement familial, et enfin qu’elles statuent à bref délai sur les demandes de visa.” (EHRM, Tanda- Muzinga vs. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, Mugenzi vs. Frankrijk, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden en benadrukt dat een flexibele toepassing van de gezinsherenigingsprocedure geboden is. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal en stabiel gezinsleven te kunnen leiden.

Een dergelijke flexibele toepassing had in casu moeten betekenen dat de verwerende partij, op basis van de coherente gegevens in het administratief dossier en rekening houdend met de voorgelegde documenten, visa had moeten toekennen aan verzoekende partij zonder het stellen van bijkomende eisen omtrent bestaansmiddelen. Het besluit om de aanvraag tot gezinshereniging te weigeren enkel omdat de bestaansmiddelen niet werden aangetoond, was derhalve onterecht en in strijd met het beginsel van een soepel en proportioneel beleid ten aanzien van vluchtelingen.

Verwerende partij heeft allerminst ‘soepel’ gehandeld en deed geen enkel onderzoek naar een eventuele verplichting in het kader van artikel 8 EVRM.

Inzake heeft ook het Hof van Justitie reeds geoordeeld dat aanvragen tot gezinshereniging moeten worden beoordeeld in overeenstemming met het recht op bescherming van het gezinsleven en dat hierbij bepaalde elementen in rekening moeten worden gebracht:

“64. Bovendien moet acht worden geslagen op artikel 17 van de richtlijn, dat de lidstaten verplicht terdege rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van het verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Zoals uit punt 56 van dit arrest blijkt, beantwoorden dergelijke criteria aan die welke het Europees Hof van de Rechten van de Mens hanteert wanneer het nagaat of een staat, die een verzoek om gezinshereniging heeft afgewezen, de betrokken belangen op een juiste wijze heeft afgewogen. 65. Ten slotte zijn leeftijd van een kind en het feit dat het onafhankelijk van het gezin aankomt, eveneens factoren die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in aanmerking neemt, waarbij de rekening houdt met de band tussen een kind en gezinsleden in het land van herkomst, maar ook met de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land. (zie met name reeds aangehaalde arresten Ahmut v. Nederland, § 69, en Gül v. Zwitserland, § 42). 12 104. Ten slotte moet worden vastgesteld dat hoewel de richtlijn de lidstaten een beoordelingsmarge laat, deze zodanig ruim is dat zij de regels van de richtlijn in overeenstemming met de uit de bescherming van de grondrechten voortvloeiende eisen kunnen toepassen.” (HvJ C-540/03, Europees Parlement v. Raad van de Europese Unie, 2006.)

In casu is het duidelijk dat de uitoefening van het gezinsleven bijzonder moeilijk – zelfs onmogelijk – is in het land van herkomst van verzoekende partij. Dit blijkt uit het administratief dossier, waarvan verwerende partij op de hoogte was. Verwerende partij heeft dit element echter niet voldoende in aanmerking genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij en proportionaliteitstoets doorvoerde in het kader van artikel 8 EVRM en rekening hield met het recht op bescherming van het gezinsleven van verzoekende partij.

Tot slot lichtte Uw Raad in het arrest van 17 juli 2014 het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140). De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is vertreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...) De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de 13 vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM. (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).” (RvV 17 juli 2014, nr. 127.171)

Over de positieve verplichtingen van verwerende partij stelt Uw Raad het volgende:

“ (...) Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privés gezinsleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 1 juni 2006, nr. 159 485; RvS 26 april 2006, nr. 157 953; RvS 30 april 2004, nr. 130 936; RvS 9 juli 2003, nr. 121 457). Artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. (RvS 2 februari 2005, nr. 140 105). Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden.

(EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake te zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. (J. VANDELANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p. 754).” (RvV 4 februari 2010, nr. 38 195, punt 2.8.)

Verwerende partij had de effectieve, feitelijke en juridische gezinssituatie in aanmerking moeten nemen bij de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging, quod non. Boven al er werd geen rekening gehouden met het gezinsleven tussen de minderjarige kinderen en hun biologische én juridische vader ondanks het feit dat hun afstammingsband op de juiste wijze werd aan getoond met officiële geboorteaktes, gelegaliseerd en beëindigd vertaald.

Doordat verwerende partij de visumaanvraag van verzoekende partij uitsluitend afwijst op grond van de huwelijksakte waaruit het hertrouwen van de ouders blijkt, zonder rekening te houden met de feitelijke en reële gezinssituatie noch met de geboorteakten van de kinderen, schiet zij tekort in de proportionaliteitstoets die artikel 8 EVRM vereist. Aldus heeft verwerende partij op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze gehandeld. Bijgevolg schendt zij met de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, evenals het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing heeft ten slotte geen rekening gehouden met de instabiele veiligheidssituatie in Iran, en meer bepaald in de regio van verzoekende partij. Evenmin is in aanmerking genomen dat, aangezien de gezinshereniger erkend is als vluchteling, zijn echtgenote en de twee minderjarige kinderen hierdoor extra worden blootgesteld aan mogelijke vervolging.

De motivering volstaat niet om de bestreden beslissingen te rechtvaardigen, en ontbeert draagkracht. Derhalve is de materiële motiveringsplicht geschonden. Bovendien vermeldt verwerende partij niet op welke rechtsgrond de visumaanvragen worden geweigerd, zodat ook de formele motiveringsplicht is geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”

2.2.1. In het eerste middelonderdeel voeren verzoekers de schending aan van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° en van § 2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet, samen gelezen met artikel 12 van de Richtlijn 2003/86/EG. Zij menen dat de gemachtigde de bestaansmiddelenvoorwaarde tegenwerpt zonder rekening te houden met de hoedanigheid van erkend vluchteling van de referentiepersoon, met de tijdige indiening van de aanvragen en met het bestaan van de bloed- en aanverwantschapsband vóór zijn binnenkomst in het Rijk.

2.2.2. De Raad merkt op dat artikel 10 van de vreemdelingenwet werd gewijzigd bij wet van 18 juli 2025, die in werking trad op 18 augustus 2025. De aanvraag van verzoekers werd ingediend op 30 januari 2025, ruimschoots vóór die inwerkingtreding. Zowel de bestreden beslissing als de nota van de verwerende partij gaan uit van de toepassing van artikel 10, van de vreemdelingenwet zoals van kracht voor de wijziging. De toepassing van de nieuwe versie zou er *in casu* toe leiden dat verzoekers worden gehouden aan een termijn van tien maanden voor de vervollediging van hun dossier — een termijn die in deze zaak reeds zou zijn verstreken vóór de wet zelfs in werking trad. Bijgevolg dient de aanvraag te worden beoordeeld onder artikel 10, § 2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet, zoals die bepaling luidde op het ogenblik van het indienen van de aanvraag:

"Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in §1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus (...) tot een verblijf in het Rijk is toegelaten indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling (...). De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van deze termijn van een jaar, rekening met bijzondere omstandigheden en dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 12 van de Richtlijn 2003/86/EG.

Familieleden van een erkend vluchteling worden vrijgesteld van de voorwaarden inzake huisvesting, ziekteverzekering en bestaansmiddelen, op voorwaarde dat de gezinsband bestond vóór de binnenkomst van de gezinshereniger in het Rijk én dat de aanvraag binnen het jaar na de erkenning werd ingediend. Niet

betwist is dat de referentiepersoon op 10 september 2024 erkend werd als vluchteling en dat verzoekers hun aanvragen op 30 januari 2025 hebben ingediend, dus ruim binnen het jaar na de erkenning. Aan de tweede voorwaarde van artikel 10, § 2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet is voldaan.

De bestreden beslissingen verwijzen nergens naar de hoedanigheid van erkend vluchteling van de referentiepersoon, noch naar de mogelijke vrijstelling op grond van artikel 10, § 2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet. De motivering blijft beperkt tot een onderzoek van de bestaansmiddelen op grond van artikel 10, § 2, derde lid, en tot een behoeftanalyse op grond van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, alsof het ging om een gewone gezinshereniging.

2.2.3. Wat de minderjarige kinderen K. (°16 december 2008) en I. (°15 mei 2016) betreft, kan de Raad enkel vaststellen dat hun afstammingsband met de referentiepersoon noodzakelijkerwijs bestond vóór diens binnenkomst in het Rijk op 7 juni 2023. Beide kinderen werden ruim vóór die datum geboren. Bij hun visumaanvraag werden de gelegaliseerde geboorteakten, met beëdigde vertaling, neergelegd. In beide akten wordt de referentiepersoon als vader vermeld (administratief dossier, stukken 87, 88, 89). Uit niets blijkt dat de afstamming niet zou vaststaan. De verwerende partij beschikte ook over het asiëldossier van de referentiepersoon, waarin hij verklaarde twee kinderen te hebben en hen bij naam noemde. Een eenvoudige raadpleging van dat dossier liet toe de gegevens uit de geboorteakten te vergelijken met de asiëlverklaringen.

In zijn nota voert verweerder voor het eerst aan dat de voorgelegde geboorteakten "*enkel een voornaam van de vader*" vermelden, zodat de band met de referentiepersoon niet vaststaat. Dat argument staat niet in de bestreden beslissingen en kan de motivering achteraf niet aanvullen. Het is bovendien feitelijk onjuist: de familienaam staat bovenaan elke akte, naast de naam van het kind, en geldt vanzelfsprekend voor het hele gezin; de voornamen die elders op de akte verschijnen, zijn specificaties binnen die gemeenschappelijke familienaam.

Aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 10, § 2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet was ten aanzien van de minderjarige kinderen bijgevolg eveneens voldaan. Bijgevolg mocht de verwerende partij hun de bestaansmiddelenvoorwaarde niet tegenwerpen.

2.2.4. Wat betreft de echtgenote A.N. (°[...] april 1989) wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat zij de echtgenote van de referentiepersoon is. De bestreden beslissing tegen haar steunt evenwel uitsluitend op de huwelijksakte van 21 augustus 2024, een datum die ruim na de binnenkomst van de referentiepersoon in het Rijk valt. Op zich is die vaststelling niet kennelijk onjuist.

Verzoekster wijst echter op een aantal elementen waarover de verwerende partij beschikte en die er op wijzen dat het huwelijksleven ruimer was dan wat de huwelijksakte aangeeft. Uit het administratief dossier — waaronder het asiëldossier van de referentiepersoon waarover de gemachtigde beschikte — blijkt dat de referentiepersoon tijdens zijn asiëlprocedure verklaarde sinds 6 januari 2008 met mevrouw A. gehuwd te zijn en met haar twee kinderen te hebben. Bij de overlegging van de echtscheidingsakte tijdens zijn DVZ-interview verklaarde hij dat zijn echtgenote door de Iraanse autoriteiten onder druk werd gezet om van hem te scheiden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft hem op 10 september 2024 zonder persoonlijk onderhoud als vluchteling erkend, hetgeen impliceert dat zijn vrees voor vervolging — waarvan de gedwongen echtscheiding deel uitmaakt — voldoende geloofwaardig werd geacht. Verzoekers hebben in hun aanvraag zelf aangevoerd dat het hertrouwen van 21 augustus 2024 de formele voortzetting vormt van een gezinsband die feitelijk niet was onderbroken.

Overweging 8 van de Richtlijn 2003/86/EG bepaalt dat voor vluchtelingen "*gunstigere voorwaarden moeten worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging*". Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat de nationale autoriteiten bij gezinshereniging met een erkend vluchteling rekening moeten houden met de bijzondere kwetsbaarheid en het persoonlijke parcours van de betrokkene, en dat zij aan diens pertinente argumenten "*une grande attention*" moeten besteden (EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga t. Frankrijk*, nr. 2260/10, §73-75; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi t. Frankrijk*, nr. 52701/09, § 52-54). Een dergelijk onderzoek heeft hier niet plaatsgevonden. Door zich te beperken tot een verwijzing naar de huwelijksakte van 21 augustus 2024, zonder daarbij rekening te houden met de aanwezige elementen die wijzen op het reeds langer bestaan van de gezinsband, zoals de afstamming van de kinderen, en de verklaringen in het kader van het asiëlrelaas, heeft de gemachtigde nagelaten het zorgvuldig en geïndividualiseerd onderzoek te verrichten dat artikel 10, § 2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet en de eenheid van het gezin in dit dossier nodig maakten.

2.2.5. In de nota met opmerkingen werpt verweerder uitvoerig op dat de echtscheiding van 29 februari 2024 een "*cesuur*" vormt die alle aan het eerdere huwelijk verbonden rechten en verplichtingen beëindigt, dat het hertrouwen op 21 augustus 2024 een nieuwe en autonome verwantschapsband creëert, en dat de korte tijdspanne tussen beide gebeurtenissen "*opmerkelijk*" is. Geen van deze overwegingen komt in de bestreden beslissingen voor. De motivering van een bestuurshandeling moet uit de beslissing zelf blijken; zij kan niet via de nota worden aangevuld. Daarnaast gaat het 'cesuur'-betoog voorbij aan de specifieke omstandigheden

zoals die uit het asiëldossier blijken — net het punt dat verzoekers de gemachtigde verwijten te hebben veronachtzaamd.

2.2.6. Door bij de beoordeling van de visumaanvragen geen rekening te houden met de hoedanigheid van erkend vluchteling van de referentiepersoon, met de tijdige indiening van de aanvragen en met de voor de bloed- en aanverwantschapsband relevante elementen uit het administratief dossier, heeft de gemachtigde artikel 10, § 2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet samen gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie tot weigering van de afgifte van een visum van 17 december 2025 worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT